

ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ

ในบทนี้ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ คือ การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ ในหัวข้อหลัง ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็นหัวข้อย่อย 2 หัวข้อ คือ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด และ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ในแต่ละหัวข้อได้ดังนี้

4.1 ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ

การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ ผู้วิจัยมุ่งศึกษา 2 ปัจจัยด้วยกัน คือ ปัจจัยที่ 1 ได้แก่ ปัจจัยเรื่องที่พูด และปัจจัยที่ 2 ได้แก่ ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังออกเป็น 3 แบบ คือ แบบที่ 1 ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง แบบที่ 2 ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง และ แบบที่ 3 ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง

4.1.1 ปัจจัยเรื่องที่พูด

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า เรื่องที่พูด เป็นปัจจัยที่มีผลทำให้การใช้รูปภาษาในการให้คำแนะนำแปรต่างกัน เรื่องที่พูดต่างกันย่อมก่อให้เกิดการใช้รูปภาษาและรูปแบบที่ต่างกัน ผู้วิจัยพบว่า การพูดให้คำแนะนำเรื่องใด ที่ผู้พูดรู้สึกว่า เมื่อพูดไปแล้วจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกอาย หรือเสียหน้า ผู้พูดมักจะมีวิธีการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำที่อ้อมค้อมมากกว่าเรื่องที่พูดไปแล้ว ผู้ฟังรู้สึกอาย หรือรู้สึกเสียหน้าน้อยกว่า แต่บางกรณีปัจจัยเรื่องที่พูดต่างๆ นี้ ไม่ได้มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำที่เด่นชัดนัก

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งประเภทของเรื่องที่พูดจากข้อมูลการสนทนาที่นำมาวิเคราะห์ออกเป็น 5 ประเภท โดยพิจารณาจากเนื้อหาเป็นหลัก ผู้วิจัยจะเรียงลำดับเรื่องที่พูดตามลักษณะของเนื้อหาที่ผู้วิจัยคิดว่า เป็นเรื่องที่น่ายาย หรือเมื่อพูดไปแล้วทำให้ผู้ฟังรู้สึกอาย ได้ดังนี้

1. เรื่องปัญหาทางเพศ
2. เรื่องปัญหายาเสพติด
3. เรื่องปัญหาครอบครัว
4. เรื่องปัญหาสุขภาพ
5. เรื่องปัญหาเบ็ดเตล็ด

ผู้วิจัยจัดให้เรื่องปัญหาทางเพศเป็นเรื่องที่ผู้พูดคิดว่า น่าจะเป็นเรื่องที่น่าอายที่สุด เนื่องจากในสังคมไทยปัจจุบัน ยังคงมองเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอาย เป็นเรื่องที่ควรปกปิด และเป็นเรื่องส่วนตัว หากผู้พูดจะต้องแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาทางเพศ อาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกอายได้ ส่วนเรื่องปัญหายาเสพติด ผู้วิจัยจัดให้เป็นเรื่อง que ผู้ฟังควรจะรู้สึกอายรองลงมาเป็นอันดับ 2 จากเรื่องปัญหาทางเพศ เนื่องจาก ผู้วิจัยคิดว่า เมื่อมีการพูดถึงสมาชิกในครอบครัวที่ติดยาเสพติด หรือคนที่ติดยาเสพติด ผู้วิจัยเชื่อว่า ผู้ฟังอาจจะรู้สึกอับอาย หากต้องมีสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งเป็นคนติดยาเสพติด เนื่องจากคนที่ติดยาเสพติดนั้น เป็นที่รังเกียจของคนในสังคม และถูกมองว่าเป็นคนทำให่วงศ์ตระกูลเสื่อมเสียชื่อเสียง จนไม่เป็นที่ยอมรับ หรือชื่นชอบของคนอื่นๆ ในสังคม ซึ่งประเด็นนี้สัมพันธ์กับเรื่อง หน้าด้านบวก ตามแนวคิดของ บราวน์และเลวินสัน (Brown and Levinson, 1978) ส่วนเรื่องปัญหาในครอบครัว ก็เป็นเรื่องที่คนทั่วไป ไม่นิยมเล่าสู่กันฟัง หากไม่สนิทกันมาก หรือไว้วางใจกันก็มักจะไม่เล่าปัญหาในครอบครัวให้ฟัง เพราะเป็นเรื่องภายในครอบครัว หากผู้พูดต้องแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาในครอบครัว บางครั้งผู้ฟังอาจจะรู้สึกไม่พอใจ หรืออายที่ต้องเปิดเผยเรื่องภายในครอบครัวก็ได้ ผู้วิจัยจัดให้เรื่องปัญหาครอบครัวอยู่ในอันดับที่ 3 ก่อนปัญหาสุขภาพและปัญหาเบ็ดเตล็ด ซึ่งผู้วิจัยคิดว่า เป็นเรื่อง que ผู้ฟังควรจะรู้สึกอายน้อยรองลงมาตามลำดับ

จากข้อมูล " เรื่อง " ที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ 542 เรื่อง สามารถแบ่งเป็น เรื่องที่ปรากฏทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ และเรื่องที่ปรากฏเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ แจกแจงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 1 : แบบการปรากฏของเรื่องที่น่ามาวิเคราะห์ จำแนกตามโครงสร้างวัจนกรรมการให้
 คำแนะนำกับเรื่องที่พูด

ลำดับที่	เรื่องที่พูด	ลักษณะโครงสร้าง		รวม
		แบบที่ 1	แบบที่ 2	
1	ปัญหาทางเพศ	58	198	256
2	ปัญหาเสพติด	19	5	24
3	ปัญหาครอบครัว	53	62	115
4	ปัญหาสุขภาพ	97	37	134
5	ปัญหาเบ็ดเตล็ด	5	8	13
รวม		232	310	542
ร้อยละการปรากฏ		42.81	57.19	100

หมายเหตุ :

แบบที่ 1 หมายถึง โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำที่ปรากฏทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด
 และส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

แบบที่ 2 หมายถึง โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำที่ปรากฏเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของ
 การแนะนำ

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า จากจำนวนเรื่องที่น่าสนใจที่นำมาศึกษาวิเคราะห์ทั้งหมด 542 เรื่อง พบว่า เรื่องที่มีการปรากฏแบบที่ 1 คือ ปรากฏทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดและส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำมี 232 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.81 ของจำนวนเรื่องทั้งหมด และเรื่องที่มีปรากฏแบบที่ 2 คือ ปรากฏเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำมี 310 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 57.19 ของจำนวนเรื่องทั้งหมด เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียด จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องที่มีผลต่อการกำหนดรูปแบบของโครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำที่ต่างกัน เป็นที่น่าสังเกตว่า ทั้ง 2 รูปแบบปรากฏในเรื่องที่พูดทุกประเภท และปรากฏในร้อยละที่มีจำนวนต่างกันไม่มากนัก แต่เมื่อเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏ จะเห็นว่า เรื่องที่ปรากฏเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำมีมากกว่า ถึงร้อยละ 14 ของเรื่องทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดให้คำแนะนำมักจะไมกล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด เพื่อย้ำเจตนาของผู้พูด ทั้งนี้ก็สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การให้คำแนะนำเป็นวัจนกรรมที่เมื่อกระทำไปแล้วจะไปคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟัง ทำให้ผู้ฟังรู้สึกลำบากใจ ผู้พูดจึงเลี่ยงไมกล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด แต่กล่าวถึงเนื้อหาของการแนะนำเลยเพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังนั่นเอง หรืออีกนัยหนึ่งผู้พูดนิยมกล่าวให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อมมากกว่าแนะนำโดยวิธีตรง

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

B : ผู้ฟังทางบ้าน

สถานการณ์ : ผู้ดำเนินรายการแนะนำให้ผู้ฟังทางบ้านอย่าท้อแท้ที่จะให้ลูกชายเลิกยาเสพติด

B : =ดิฉันก็พยายามเอายาให้เค้าทานตลอดเวลา=

A : Z ค่ะ

B : =เค้าก็ทานให้เห็น=

A : Z ค่ะ

B : =เค้าทานให้เห็นนะคะ แต่เค้าก็ยังวกกลับไปทำตรงจุดนั้นอีก[นะฮะ]

A : Z ค่ะ [อือ...ค่ะ] เคย, แล้วหลัง

จากนั้นเคยคุยกับ, กับลูกชายใหม่คะ?ว่าทำไมถึงหันกลับไปอีก?, อะไรทำนองเนี่ยนะคะ

B : เขาก็ตอบดิฉันไม่ได้

A : อือ...(3) ก็ ลองอีกครึ่งนึงนะคะ. จริงๆแล้วเรื่องนี้เป็นเรื่องที่บางครั้ง. คุณแม่, อย่าเพิ่ง
ท้อถอยนะนะคะ. หลายคนล้มแล้วลุกล้มแล้วลุกหลายครั้ง. นะคะเนื่องจากลูกชายติด
ยาเป็นลักษณะโกลัๆ กันคล้ายๆ กับแบบนี้แหละ=

จากตัวอย่าง ข้อความที่ขีดเส้นใต้ คือข้อความที่แสดงการให้คำแนะนำ ปรากฏเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำเท่านั้น ไม่ปรากฏส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด ทั้งนี้ เนื่องจากผู้พูดไม่ต้องการเน้นย้ำเจตนาของผู้พูด ซึ่งการเน้นย้ำเจตนาของผู้พูดนี้อาจทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่กำลังถูกคุกคามหน้าได้

ตารางที่ 2 : ร้อยละการปรากฏของเรื่องที่พูดในการให้คำแนะนำ จำแนกตามลักษณะการปรากฏของโครงสร้างวัจนกรรมกรให้คำแนะนำ

ลำดับที่	เรื่องที่พูด	ลักษณะการปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ	รวม
1	ปัญหาทางเพศ	แบบที่ 1	58	10.70	47.23
		แบบที่ 2	198	36.53	
2	ปัญหายาเสพติด	แบบที่ 1	19	3.50	4.43
		แบบที่ 2	5	0.93	
3	ปัญหาครอบครัว	แบบที่ 1	53	9.77	21.22
		แบบที่ 2	62	11.45	
4	ปัญหาสุขภาพ	แบบที่ 1	97	17.89	24.72
		แบบที่ 2	37	6.83	
5	ปัญหาเบ็ดเตล็ด	แบบที่ 1	5	0.93	2.40
		แบบที่ 2	8	1.47	
รวม			542	100	100

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่า ข้อมูลเรื่องปัญหาทางเพศเป็นเรื่องที่มีร้อยละการปรากฏที่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.23 ของเรื่องทั้งหมด รองลงมาคือ ปัญหาสุขภาพ คิดเป็นร้อยละ 24.72 ของเรื่องทั้งหมด เรื่องปัญหาครอบครัวเป็นลำดับที่ 3 เรื่องปัญหายาเสพติดเป็นลำดับที่ 4 และลำดับสุดท้าย คือ เรื่องปัญหาเบ็ดเตล็ด คิดเป็นร้อยละ 2.40 ของเรื่องทั้งหมด ซึ่งถือเป็นค่าที่น้อยมาก แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟังสนใจโทรศัพท์เข้ามาพูดคุย และขอคำแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศ และปัญหาสุขภาพ ในรายการที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลนี้ มากกว่าโทรศัพท์เข้ามาพูดคุยเรื่องอื่นๆ แต่เมื่อพิจารณาปัจจัยเรื่องที่พูดกับรูปแบบการเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมกรให้คำแนะนำจะพบว่า

ปัจจัยเรื่องที่ถูกมีผลต่อการกำหนดว่า เรื่องที่ถูกประเภทใดจะเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำแบบใดมากกว่ากัน มีข้อสังเกตที่เห็นได้อย่างชัดเจนอย่างหนึ่ง คือ ผู้วิจัยสามารถจัดกลุ่มเรื่องที่ถูก ออกเป็น 2 กลุ่ม ตามการเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมได้ว่า เรื่องประเภทใดที่ถูกผู้พูดเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำแบบใดมากกว่ากัน จะเห็นได้ว่า กลุ่มที่ 1 เรื่องที่ถูกประเภทปัญหาทางเพศ ปัญหาครอบครัว และปัญหาเบ็ดเตล็ด เป็นเรื่องที่ถูกประเภทที่ผู้พูดมักจะเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำ แบบที่ 2 มากกว่า แบบที่ 1 กล่าวคือ ไม่นิยมกล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด แต่จะกล่าวส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำเลย กลุ่มที่ 2 ได้แก่ เรื่องที่ถูกประเภทปัญหาเสพติด และปัญหาสุขภาพ เป็นเรื่องที่ถูกผู้พูดมักจะเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำแบบที่ 1 มากกว่าแบบที่ 2 คือ กล่าวทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ ในกลุ่มที่ 1 เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องที่ถูกประเภทปัญหาทางเพศ ผู้พูดมักจะเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมแบบที่ 2 มากกว่าแบบที่ 1 อย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า เป็นไปได้ที่ผู้พูดให้คำแนะนำคิดว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องที่น่าอาย และเป็นเรื่องส่วนบุคคล ผู้พูดไม่ควรจะกล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดที่กำลังอยากจะแนะนำผู้ฟัง แต่ผู้พูดจะมีวิธีการแนะนำโดยการกล่าวถึงส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำเลย แล้วให้ผู้ฟังทราบด้วยตัวเองที่กำลังแนะนำผู้ฟัง ซึ่งลักษณะเช่นนี้ ช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังได้

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังที่บ้าน เรื่อง Masturbation

- 1 A : อ้าว แล้วทำไมเวลา Masturbate ถึง ถึงผู้
 B : อ่า...ก็ Masturbate เนี่ย บางที บางทีอาจจะมีความเคยชินนะนะครับ แล้ว Masturbate เนี่ย บางครั้ง มัน มัน มันใช้จินตนาการ มันไม่ต้อง อาจจะ..=
- A : Zไม่ได้เจอของจริง
- 5 B : Zอ่า..อันนี้ อาจจะไม่ต้อง
 ใช้ มันๆ มันไม่ต้องรับผิดชอบนะนะครับ
- A: อ้อ..
- B : นะครับ คือ คือ Masturbate เนี่ย เดี่ยวมันก็จบไป นะครับ ที่นี้ ถ้าไปยุ่งกับสาวเนี่ย นะครับ=
- A : Zคะ Z คะ

- 10 B : =มันก็อาจจะต้องมีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น นะครับ คือ อ่า คือ บาง อ่า อย่างน้อยๆ ต้องใช้=
 A : Zค่ะ
 B : =ความพยายามนะเนอะครับ หรือไม่ก็ต้องเสียสละตั้งคั้นะครับ อ่า หรือไม่ก็ อ่า =
 A : Zค่ะ Z ค่ะ
 B : =ถ้าหลัง ถ้าไม่อย่างนั้นสาวท่านอาจจะ อ่าเรียกเรื่องอะไรอย่างอื่น นะครับ ซึ่งก็อาจจะทำให้=
 15 A : Zค่ะ
 B : = คุณเอกมีความวิตกกังวลอยู่อะนะครับ แต่ว่ายังไงก็แล้วแต่ ก็ก็ต้องพยายามอย่าให้ =
 A : Zอ้อ ค่ะ
 B : =อ่า ต้องๆ ต้องดูว่าไม่มีโรค โรคภัยไข้เจ็บทางร่างกายก่อนแล้วกัน

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศที่ผู้พูดไม่ได้กล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด แต่จะกล่าวเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ ข้อความที่ขีดเส้นใต้ คือข้อความที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ จากตัวอย่าง ผู้พูดแนะนำให้ผู้ฟังดูแลสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง เพื่อจะได้ส่งผลให้สุขภาพทางเพศดีตามไปด้วย

เรื่องที่พูดอีกกลุ่มหนึ่งที่ผู้วิจัยสามารถจัดให้อยู่ในเรื่องเดียวกัน โดยจำแนกตามรูปแบบการเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมใดมากกว่ากัน คือ เรื่องที่พูดประเภทปัญหาสุขภาพเสียด และปัญหาสุขภาพ เป็นที่น่าสังเกตว่า เรื่องที่พูดประเภทปัญหาสุขภาพ ผู้พูดมักจะเลือกใช้รูปแบบโครงสร้างวัจนกรรม แบบที่ 1 มากกว่า แบบที่ 2 ทั้งนี้ ผู้วิจัยคิดว่า เป็นไปได้อีกเช่นกัน ที่เรื่องปัญหาสุขภาพเป็นเรื่องที่มีความสำคัญกับชีวิต หรือความเจ็บป่วยของผู้ฟัง และผู้พูดเล็งเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้ฟังควรใส่ใจดูแล เมื่อผู้พูดทราบความบกพร่องของสุขภาพ ไม่ว่าจะป็นสุขภาพทางกาย หรือสุขภาพทางจิต ผู้พูดก็ไม่ลังเลที่จะแสดงเจตนาของตนว่า กำลังแนะนำผู้ฟัง ซึ่งการกล่าวเจตนาของผู้พูดอย่างชัดเจนนี้ เป็นการแสดงถึงความปรารถนาดีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่อยากแนะนำผู้ฟังให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้อาการเจ็บป่วยของผู้ฟังดีขึ้นนั่นเอง ดังนั้นผู้พูดจึงเลือกใช้รูปแบบการแนะนำที่มีส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตัวอย่าง

- A : ผู้ดำเนินรายการ
 B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังที่บ้านเรื่องการรักษาเส้นเลือดขาด

- 1 A : ค่ะ คุณหมอมะมีคำถามจากคุณรำจวญคะ ขออนุญาตเรียนถามคุณหมอด้วยตนเอง เรื่องการดึงหน้าคะ เชิญคุณรำจวญสาย 2 สวัสดิ์คะ สวัสดิ์คะ คุณรำจวญคะ สาย 2 ยังอยู่หรือเปล่านั้นคะ (.4) ไม่อยู่แล้วนะคะ คุณหมอมะปัญหาจากคุณประยุทธคะ เรียนถามว่าแฟนสาวอายุ 28 ปี เป็นเส้นเลือดขาด จะใช้วิธีฉีดยาก็ครั้งถึงจะหาย หรือต้องทำอะไรถึงจะหายคะ
- B : อันนี้ผมขอแนะนำ / ให้ไปพบกับศัลยแพทย์ทั่วไปซึ่งเป็นงานของท่านโดยเฉพาะในการจัดสรรเข้าไป
- 5 ทำลาย อ่า...เส้นเลือดฝอยหรือการดึงเส้นตัว ตัว main เนี่ยออกไป เป็นงานของศัลยแพทย์ทั่วไป ต้องเรียนถามทางนั้นครับ ผมไม่มีความรู้เท่าที่ควรที่จะตอบได้ ครับ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการแสดงวิจนกรรมกรให้คำแนะนำเรื่องปัญหาสุขภาพ ผู้พูดแนะนำผู้ฟังให้ไปพบแพทย์ศัลยกรรมทั่วไปเพื่อขอคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาเส้นเลือดขาด จะเห็นได้ว่า ผู้พูดแสดงการแนะนำโดยกล่าวถึงส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของ การแนะนำ ข้อความที่ขีดเส้นใต้และอยู่หน้าเครื่องหมายทับ (/) คือ ข้อความส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด ส่วนข้อความที่ขีดเส้นใต้และอยู่หลังเครื่องหมายทับ คือ ข้อความส่วนที่เป็นเนื้อหาของ การแนะนำ

4.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้วิจัยจำแนกคู่ของความสัมพันธ์ออกเป็น 3 แบบ โดยใช้เกณฑ์สถานภาพและอำนาจในการควบคุมสถานการณ์การสื่อสาร หรือการสนทนา เป็นหลักในการแบ่งคู่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ผู้พูดภาษาซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม แต่ละคนจะมีสถานภาพแตกต่างกันจากสมาชิกคนอื่นของสังคมด้วยปัจจัยต่างๆ ทางสังคมวิทยา เช่น เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ เป็นต้น การที่ผู้พูดภาษาคนหนึ่งๆ มีสถานภาพ หรือลักษณะทางสังคมต่างจากผู้พูดคนอื่น ๆ นี้เอง เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้มีการเลือกใช้รูปภาษาที่แตกต่างกัน กล่าวอีกนัยหนึ่ง ด้วยเหตุที่คนในสังคมมีความแตกต่างกัน ภาษาที่พูดจึงมีความแตกต่างกัน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คำ "สถานภาพ" ตามความหมายทางสังคมวิทยาในการแบ่งความสัมพันธ์ออกเป็นประเภทต่างๆ ผู้วิจัยวิเคราะห์ให้วิทยากรมีสถานภาพสูงกว่าผู้ดำเนินรายการ และผู้ฟังทางบ้าน โดยพิจารณาจากปัจจัยเรื่อง ความรู้และประสบการณ์ในเรื่องที่จะแนะนำของผู้พูดเป็นหลัก และผู้วิจัยวิเคราะห์ให้ผู้ฟังทางบ้านมีสถานภาพเท่ากันกับผู้ดำเนินรายการ

ผู้วิจัยแบ่งความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังตามสถานการณ์และอำนาจในการควบคุม การสนทนาได้ 3 แบบ ดังนี้

1. ผู้พูดมีสถานการณ์สูงกว่าผู้ฟัง (วิทยากร → ผู้ฟังที่บ้าน)
2. ผู้พูดมีสถานการณ์เท่ากับผู้ฟัง (ผู้ดำเนินรายการ → ผู้ฟังที่บ้าน)
3. ผู้พูดมีสถานการณ์ต่ำกว่าผู้ฟัง (ผู้ดำเนินรายการ → วิทยากร)

ทิศทางของลูกศรแสดงอำนาจของการควบคุมสถานการณ์การสื่อสาร หากหัวลูกศรชี้ไป ด้านขวาของคู่ความสัมพันธ์แสดงว่า ผู้พูดซึ่งอยู่ด้านซ้ายของลูกศร มีอำนาจการควบคุม สถานการณ์เหนือกว่าผู้ฟังซึ่งอยู่ด้านหัวของลูกศร (ข้อ 1.) ส่วนคู่ความสัมพันธ์ที่มีหัวลูกศรชี้ไป ทั้ง ซ้ายและขวา (ข้อ 2.) หมายถึงผู้พูดและผู้ฟังมีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์การสนทนาที่ไม่ เหนือไปกว่ากันมากนัก สามารถเปลี่ยนแปลงบทบาทในการควบคุมสถานการณ์การสนทนาได้ ข้อ 1. วิทยากรมีอำนาจในการควบคุมการสนทนาเหนือกว่าผู้ฟังที่บ้าน และมีสถานการณ์สูงกว่าผู้ฟัง ทางบ้านขณะที่กล่าวให้คำแนะนำ ข้อ 2. ผู้ดำเนินรายการและผู้ฟังที่บ้านมีสถานการณ์เท่ากัน แต่ ผู้ดำเนินรายการมีอำนาจในการควบคุมการสนทนาเหนือกว่าผู้ฟังที่บ้าน เมื่อกล่าวให้คำแนะนำ ผู้ฟังที่บ้าน ส่วนข้อ 3. ผู้ดำเนินรายการมีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์เหนือกว่าวิทยากร ขณะที่กล่าวให้คำแนะนำ แต่มีสถานการณ์ต่ำกว่าวิทยากร ผู้ดำเนินรายการจะแสดงวัจนกรรมการ ให้คำแนะนำกับวิทยากรกรณีที่เป็นการสนทนาเรื่องทั่วๆ ไป กล่าวโดยสรุป ทิศทางของหัวลูกศรจะ บอกว่าผู้พูดหรือผู้ฟังที่มีอำนาจในการควบคุมสถานการณ์การสนทนาน้อยกว่าหรือมากกว่ากัน อย่างไร

ตารางที่ 3 : แบบการปรากฏของเรื่องที่น่าสนใจวิเคราะห์ จำแนกตามโครงสร้างวัจนกรรมการให้ คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ลำดับที่	ลักษณะความสัมพันธ์	ลักษณะโครงสร้าง		รวม	ร้อยละ การปรากฏ
		แบบที่1	แบบที่2		
1	ผู้พูดมีสถานการณ์สูงกว่าผู้ฟัง	189	244	433	78.88
2	ผู้พูดมีสถานการณ์เท่ากับผู้ฟัง	32	40	72	13.28
3	ผู้พูดมีสถานการณ์ต่ำกว่าผู้ฟัง	11	26	37	6.84
รวม		232	310	542	
ร้อยละการปรากฏ		42.81	57.19	100	100

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่า ลักษณะความสัมพันธ์แบบผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะมีร้อยละการปรากฏของเรื่องมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะความสัมพันธ์แบบอื่นๆ คือ ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากัน และต่ำกว่าผู้ฟัง ลักษณะความสัมพันธ์กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง กล่าวให้คำแนะนำผู้ฟังจะปรากฏน้อยที่สุด แสดงให้เห็นว่า จากข้อมูล ผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังมักไม่ค่อยกล่าวให้คำแนะนำผู้ฟังที่มีสถานภาพสูงกว่า เนื่องจากมีร้อยละการปรากฏเพียง 6.48 ของการปรากฏของเรื่องทั้งหมด แต่ลักษณะความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังกล่าวให้คำแนะนำผู้ฟังจะปรากฏถึงร้อยละ 78.88 ของการปรากฏทั้งหมดแสดงให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้สูงที่สถานการณ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะกล่าวให้คำแนะนำผู้ฟังมากกว่ากรณีที่ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง

ตารางที่ 4 : ร้อยละการปรากฏของเรื่องจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ลำดับที่	ลักษณะความสัมพันธ์	ลักษณะการปรากฏ	ความถี่ในการปรากฏ	ร้อยละการปรากฏ	รวม
1	ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง	แบบที่ 1	189	34.87	79.88
		แบบที่ 2	244	45.01	
2	ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากันกับผู้ฟัง	แบบที่ 1	32	5.90	13.28
		แบบที่ 2	40	7.38	
3	ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง	แบบที่ 1	11	2.05	6.84
		แบบที่ 2	26	4.79	
รวม			542	100	100

จากตารางที่ 4 เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏของลักษณะโครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำ โดยจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่ามีสถานภาพสูงกว่า ต่ำกว่า หรือเท่ากันกับผู้ฟัง จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำที่ต่างกัน แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า โครงสร้างทั้ง 2 แบบปรากฏในการแนะนำของผู้พูดที่มีความสัมพันธ์กับผู้ฟังทุกลักษณะความสัมพันธ์ ในความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ผู้พูดมักจะเลือกใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำแบบที่ 2 มากกว่า แบบที่ 1 อย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากัน และต่ำกว่า

ผู้ฟัง จะมีการใช้โครงสร้างวัจนกรรมการให้คำแนะนำ แบบที่ 1 หรือ แบบที่ 2 แตกต่างกันอย่างไม่เด่นชัด เนื่องจากค่าเฉลี่ยของร้อยละการปรากฏในแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ต่างกันไม่มาก

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยเรื่องที่พูด กับปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง มีความสำคัญยิ่งต่อการกำหนดใช้รูปภาษาในการให้คำแนะนำและวิธีแสดงการให้คำแนะนำที่ต่างกันของผู้พูด เมื่อจำเป็นต้องแสดงวัจนกรรมการให้คำแนะนำ ผู้พูดจำต้องคำนึงถึงปัจจัยทั้ง 2 นี้ว่าจะเลือกใช้รูปภาษาในการให้คำแนะนำแบบใด หรือจะเลือกใช้วิธีการแนะนำแบบใด จึงจะช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง ดังแสดงให้เห็นได้ดังนี้

4.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะมุ่งวิเคราะห์ว่า ปัจจัยเรื่องที่พูดมีผลต่อการเลือกใช้รูปภาษาในการให้คำแนะนำหรือไม่อย่างไร โดยผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์หรือออกเป็น 2 ส่วนตามลักษณะโครงสร้างของวัจนกรรมการให้คำแนะนำ คือ การวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องที่พูดที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และการวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องที่พูดที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ ซึ่งสามารถเสนอผลการวิเคราะห์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.2.1.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูดในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะแยกการนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นตารางความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด ตามลำดับหัวข้อที่ผู้วิจัยแบ่งไว้ในหัวข้อ 4.1.1 โดยแจกแจงตามร้อยละการปรากฏของเรื่องที่พูดกับการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำตามลำดับ หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะสรุป และอภิปรายเชิงเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยเรื่องที่พูดทั้ง 5 ประเภทว่า มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำต่างกันหรือไม่ อย่างไร และเรื่องที่พูดประเภทไหน ที่เป็นปัจจัยทำให้ผู้พูดเลือกใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากปัจจัยเรื่องที่พูดประเภทอื่นๆ สำหรับรายละเอียดการวิเคราะห์ ผู้วิจัยสามารถแสดงได้ตามลำดับดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาทางเพศ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 5 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาทางเพศ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ปัญหาเรื่องเพศ	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	17	29.32
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	41	70.68
รวม		58	100

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาทางเพศ มีผลต่อการกำหนดว่าควรจะเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" หรือกริยาชนิดอื่นๆ ในการแสดงเจตนาแนะนำ เช่น คิด บอก ว่า เสนอ เป็นต้น มากกว่ากัน จะสังเกตเห็นว่า ผู้พูดให้คำแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศ นิยมเลือกใช้คำกริยาทั้ง 2 แบบ คือ แบบที่ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" และแบบปรากฏกริยาชนิดอื่น ในการให้คำแนะนำ เมื่อผู้พูดจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาทางเพศ ผู้พูดมีวิธีการบอกเจตนาว่าต้องการจะแนะนำผู้ฟัง โดยการเลี่ยงไปใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อบอกผู้ฟังทางอ้อมว่าต้องการจะแนะนำ ทั้งนี้ ผู้วิจัยคิดว่า ผู้พูดอาจจะต้องการลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังนั่นเอง จากตารางที่ 5 จะเห็นว่า เมื่อผู้พูดจะกล่าวแนะนำผู้ฟังเรื่องปัญหาทางเพศ ผู้พูดมีแนวโน้มคำนึงถึงการเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อลดการคุกคามหน้าผู้ฟัง มากกว่าคำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" ถึงร้อยละ 41.36 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่ามีค่าความต่างที่ค่อนข้างมาก

ตัวอย่าง

- A : ผู้ฟังที่บ้าน
B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังที่บ้านที่โทรศัพท์มาถามเรื่องอวัยวะเพศไม่สู้ ให้ตรวจสุขภาพของร่างกายก่อน

- 1 B : อ่า.. ต้องตรวจซักหน่อย นะครับ โรคตับเป็นหรือเปล่า นะครับ บางทีตับอักเสบเนี่ย ก็ ก็เกิดขึ้นได้ทำ
ให้เกิดอ่อนเพลียโดยที่ไม่รู้สาเหตุ นะครับ อ่า ได้ ก็อาจจะต้องตรวจเลือด ตรวจปัสสาวะ
A : ค่ะ
B : เอกซเรย์ดูซักนิดนึงนะนะครับ เพราะว่า อันนี้หมอบอก หมอบอกว่า / ต้องทำก่อนนะนะครับ ก่อน
- 5 A : ค่ะ
B : ก่อนที่จะไปเหมาเอาเรื่อง อ่า จิตใจอย่างเดียว เพราะเพิ่งเป็นได้ เจ็ดแปด เดือนเนี่ยนะ
A : ใช่ๆ
B : นะครับ เพราะว่า ผมๆ ผมว่า / คงเอางั้นก่อน ขอๆ ขอให้ตรวจร่างกายและเอกซเรย์ ตรวจปัสสาวะ
ตรวจอะไรให้ๆ ให้พร้อมก่อน เพื่อๆ จะได้ว่า ให้ดูว่าไม่มีสาเหตุทางกายซะก่อนนะครับ
- 10 A : ค่ะ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศ ที่ผู้พูดเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น ที่ไม่ใช่กริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้พูดในส่วนของแสดงเจตนาของผู้พูด ตัวอย่างที่ยกมา ผู้พูดเลือกใช้คำกริยา "ว่า" เพื่อสื่อเจตนาแนะนำในส่วนของแสดงเจตนาของผู้พูด

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเสพติด
ในส่วนของแสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 6 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเสพติด
ในส่วนของแสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ปัญหาเสพติด	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	16	84.21
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	3	15.79
รวม		19	100

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องยาเสพติดมีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำใน ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด เนื่องจาก พบว่า ในการให้คำแนะนำผู้ฟังเรื่องปัญหา ยาเสพติด ผู้พูด มักจะใช้คำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" มากกว่าการใช้คำกริยาชนิดอื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่า อาจเป็น เพราะปัญหาเรื่องยาเสพติดเป็นปัญหาที่มีเนื้อหาที่โน้มไปทางการสร้างปัญหาหรือภัยแก่สังคม นอกจากจะเป็นภัยต่อตัวผู้ติดยาเสพติดเอง ดังนั้น เมื่อผู้พูดต้องแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติด ผู้พูดจึงต้องเน้นย้ำเจตนาของผู้พูดเอง ด้วยการเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา " แนะนำ " มากกว่าการเลือกใช้กริยาชนิดอื่น ด้วยเหตุผลการเลือกใช้เช่นนี้ ผู้พูดยอมให้เกิดการคุกคามหน้า เพื่อให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อประโยชน์ของผู้ฟังเอง ผู้พูดอาจมองว่า ปัญหา ยาเสพติด เป็นปัญหาระดับประเทศ ในขณะที่เดียวกันก็แสดงความจริงใจ และความปรารถนาดีต่อผู้ฟัง ต้องการให้ผู้ฟังหลีกเลี่ยงยาเสพติด ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวจะดีที่สุด

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

B : ผู้ฟังทางบ้าน

สถานการณ์ : ผู้ดำเนินรายการแนะนำผู้ฟังทางบ้าน ให้ลองคุยกับลูกชายซึ่งติดยาเสพติดให้ยอมไป
โรงพยาบาล

1 A : พอดีจะทำได้อีกไหมคะ? ค่ะ, [คุณประกาศคะ]

B : [พาเค้าไปโรงพยาบาล]

A : [คุยกับเค้า]

B : [คุยกับเค้า]=

5 A : แนะนำว่า / คุยกับเค้าดี ๆ

B : =คุยกับเค้าแล้วดูซิว่า, เค้าจะยอมไปโรงพยาบาลไหมซีไหมคะ?

A : ค่ะ, ก็ชวนเค้าไป, ว่าไปคุยกับคุณหมอก่อนดูว่าจะรักษายังไง, ที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์
เค้าก็ไม่ได้, อ้า...เรียกว่าบังคับอะไร, เราอยู่ที่ใจของเรา, เรียกว่าเราต้องให้ความเชื่อมั่น
กับลูกชายด้วยว่าลูกชายจะทำได้ [เพื่ออนาคตของเค้าด้วย]

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหา ยาเสพติด ผู้พูดกล่าวเน้น ย้ำเจตนาด้วยการใช้คำว่า "แนะนำ" ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด ให้ผู้ฟังรับทราบถึงความ ปรารถนาดีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง อยากให้ผู้ฟังสามารถแก้ปัญหาที่กำลังประสบอยู่ให้ลุล่วงด้วยดี

ค. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาครอบครัว ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 7 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาครอบครัว ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ปัญหาครอบครัว	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	24	45.29
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	29	54.71
รวม		53	100

จากตารางที่ 7 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาครอบครัว มีผลต่อการกำหนดใช้ประเภทของคำกริยา เพื่อแสดงการให้คำแนะนำอย่างไม่เด่นชัด เหมือนกับปัจจัยเรื่องปัญหาทางเพศ และปัจจัยเรื่องปัญหายาเสพติด เพราะมีค่าความต่างของร้อยละการปรากฏของประเภทคำกริยามีค่าร้อยละ 9.42 ซึ่งถือเป็นค่าที่ไม่มากนัก อย่างไรก็ตาม ค่าความต่างดังกล่าวนี้ก็ยังสามารถบอกได้ว่า เมื่อผู้พูดต้องการแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับปัญหาครอบครัว ผู้พูดก็ยังคงเลือกที่จะใช้คำกริยาชนิดอื่นแทน คำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังเช่นเดิม ผู้พูดไม่ยอมให้ผู้ฟัง รู้สึกว่า ผู้พูดกำลังเข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัว หรือ กำลังคุกคามความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้ฟัง ดังนั้น ผู้พูดจึงเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น แทนคำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" เมื่อต้องการจะให้คำแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตัวอย่าง

A : ผู้ฟังที่บ้าน

B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังที่บ้านเรื่องการปรับตัวเข้าหากันของคูรััก

- 1 A : ค่ะ
B : ปรับตัวเข้ากับเขา ศึกษาเขา แล้วพยายามอ่านจุดดีของเขา=
A : Z แล้วยังพยายามที่จะให้เค้าเป็นอย่าง
ที่เราต้องการ
- 5 B : Z ใจดีรับ แต่มันคนละชั่วกัน นะ มันคนละชั่วกัน
A : Z ก็...มี อ่า ใช่ๆ Z แล้วยางที่เห็นเค้าถอน
หายใจบ่อยๆ
B : ผู้ๆ เรียน คุณนงและท่านผู้ฟังได้เลยนะครับ มันเป็นความรัก โดยอย่างเดียว แล้วใช้ความเหมาะสม
สนนี่ย
- 10 A : Z ค่ะ
B : ผมว่ามันยังมีความแตกต่างกันนะ แล้วคุณนงเองจะทำอย่างไร
A : ค่ะ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาในครอบครัว ที่ผู้พูดเลือกใช้
คำกริยา "เรียน" เพื่อสื่อเจตนาแนะนำ และลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง

ง. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาสุขภาพ
ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 8 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาสุขภาพ
ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ปัญหาสุขภาพ	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	62	63.91
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	35	36.09
	รวม	97	100

จากตารางที่ 8 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาสุขภาพ มีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดในการเลือกใช้ประเภทของคำกริยาว่า ควรใช้คำกริยาแสดงวจนกรรมใด เมื่อผู้พูดจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่อง ปัญหาสุขภาพทั่วไป ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาสุขภาพกาย หรือ ปัญหาสุขภาพจิต ผู้พูดมักจะเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากกว่า กริยาชนิดอื่น คิดเป็นค่าความต่างของร้อยละการปรากฏได้ร้อยละ 27.82 ซึ่งมีความต่างค่อนข้างมาก ทั้งนี้ ผู้วิจัยอธิบายได้ว่า อาจเป็นเพราะผู้พูดมุ่งประเด็นไปที่ความปรารถนาดีของผู้พูด ที่อยากให้ผู้ฟังได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากคำแนะนำ ผู้พูดจึงมองข้ามความต้องการที่จะลดการคุกคามหน้าในส่วนที่แสดงเจตนาของวจนกรรมการให้คำแนะนำ (แต่ผู้พูดอาจมีวิธีการลดการคุกคามหน้าด้วยวิธีอื่นได้) จึงเลือกใช้คำกริยาแสดงวจนกรรม “แนะนำ” มากกว่าการเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อช่วยลดการคุกคามหน้า

ตัวอย่าง

B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

C : ผู้ฟังที่บ้าน

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังเรื่อง การดึงหน้า

- 1 B : แต่ว่าอายุ 72 ปี ผมคิดว่า ศัลยกรรมตกแต่งก็คงอยากจะทำผ่าตัดโดยไม่ให้คนไข้อยู่ในวงยา
 สลบนานนักนะอะ ก็อยากจะ [แนะนำว่า / ควรจะเลือกวิธีที่ปลอดภัยที่สุด ซีดยาศา] แล้วเสริม =
 C : [ไอ้ๆ การที่ ที่เราดึงหน้าเนี่ย ประมาณเท่าไรนะคะ]
 B := เป็นยาสลบเป็นพักๆ จะเหมาะกว่าที่จะดมยาสลบเป็นสามสี่ชั่วโมงสำหรับคนอายุ 72 ปี ถ้าเป็น
 ผมนะ ครับ จะเลือกวิธีนี้ ทำได้ครับ แต่ต้องตรวจร่างกายเยอะหน่อยครับ 72 ปี

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาสุขภาพ จะเห็นได้ว่า ผู้พูดกล่าวแนะนำผู้ฟัง โดยกล่าวทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ ผู้พูดเลือกใช้กริยาแสดงเจตนาแนะนำ เพราะต้องการเน้นย้ำเจตนา และต้องการให้ผู้ฟังรับทราบถึงความปรารถนาดีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง จึงมองข้ามเรื่องการเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อลดการคุกคามหน้า ข้อความที่ขีดเส้นใต้และอยู่หน้าเครื่องหมายทับ คือส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด ส่วนข้อความที่ขีดเส้นใต้และอยู่ข้างหลังเครื่องหมายทับคือข้อความส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

จ. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเบ็ดเตล็ด
ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 9 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเบ็ดเตล็ด
ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ปัญหาเบ็ดเตล็ด	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	0	0
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	5	100
	รวม	5	100

จากตารางที่ 9 ปัญหาเบ็ดเตล็ดอื่นๆ จากข้อมูลไม่ปรากฏ การใช้คำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เมื่อจะแนะนำเรื่องต่างๆ ไป ผู้พูดจะไม่ใช้คำกริยา "แนะนำ" และ จะเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่นแทน ในความเป็นจริง ผู้วิจัยไม่สามารถสรุปเช่นนั้นได้ ผู้วิจัยคิดว่า หาก มีการเก็บข้อมูลที่กว้างขวางกว่านี้อาจจะพบการใช้คำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" ได้ อย่างไรก็ตาม จากการเก็บข้อมูล เมื่อผู้พูดจะแนะนำเรื่องต่างๆ ไป ผู้พูดมักจะกล่าวส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด โดยการใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อลดการคุกคามหน้า

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

B : แขกรับเชิญในรายการ

สถานการณ์ : แขกรับเชิญในรายการแนะนำผู้ฟังที่เป็นวัยรุ่นเรื่องการคบเพื่อนชาย

- 1 B : โอ้ย...อายุ 16 เอง นะฮะ เออ ถ้าจะให้เรียกว่าเป็นแฟนเนี่ยก็คงยังไม่ควรจะเป็นแฟนกันนะ
A : Z ค่ะ
B : นะครับ เพราะว่ามัน น่าจะให้คบกันในลักษณะเพื่อนชายที่รู้จักกันมากกว่า นะครับ=
A : Z ค่ะ Z ค่ะ
- 5 B : =ไปไหนมาไหนด้วยกัน เออ โดยมีเพื่อนฝูงไปด้วยกันได้ นะครับ แต่จะ ขึ้นเป็นแฟนกันจับมือถือ

แขนกัน ไปไหนต่อไหนด้วยกันสองคนยามค่ำคืนเนี่ย ผมว่า / ยังไม่เหมาะนะครับ แต่ถ้า ปรีक्षाกัน
โทรศัพท์คุยกัน หรือว่ามา มาตีวงหนังสือด้วยกัน ในเวลากลางวัน หรือว่า ในเวลาเรียน อะไรเนี่ยอะ ก็คง
จะดีกว่า แต่ถ้าจะให้ถึงขั้นไปเที่ยวด้วยกันกลางคืนสองต่อสองเนี่ยยังไม่ดีครับ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการแนะนำเรื่องเบ็ดเตล็ด จะเห็นได้ว่า ผู้พูดแสดง
วัจนกรรมกรให้คำแนะนำ โดยกล่าวทั้งส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของ
การแนะนำ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ ผู้พูดเลี่ยงไปใช้คำกริยา "ว่า" เพื่อสื่อเจตนาแนะนำ
และเพื่อให้ลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง

ตารางที่ 10 : สรุปการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	เรื่องที่พูด										รวม ร้อยละ	ร้อยละการปรากฏ
	ปัญหาทางเพศ		ปัญหาเสพติด		ปัญหาครอบครัว		ปัญหาสุขภาพ		ปัญหาเบ็ดเตล็ด			
	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ		
1	17	29.32	16	84.21	24	45.29	62	63.91	0	0	222.73	44.55
2	41	70.68	3	15.79	29	54.71	35	36.09	5	100	277.27	55.45
รวม	58	100	19	100	53	100	97	100	5	100	500	100

หมายเหตุ : แบบที่ 1 หมายถึง ปรากฏกริยาแสดงเจตนา " แนะนำ "

แบบที่ 2 หมายถึง ปรากฏกริยาชนิดอื่น

ตารางที่ 10 เป็นตารางสรุปเปรียบเทียบให้เห็นปัจจัยของเรื่องที่พูดประเภทต่างๆที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า จากเรื่องที่พูดทั้งหมด 5 เรื่อง สามารถจัดกลุ่มของเรื่องที่พูดตามความถี่ของร้อยละการปรากฏการเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนาในการแสดงวัจนกรรมกรให้คำแนะนำได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่มักจะใช้คำกริยาแสดงเจตนา “ แนะนำ ” ได้แก่ เรื่องปัญหายาเสพติด และเรื่องปัญหาสุขภาพ กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มักจะใช้คำกริยาชนิดอื่น แทนคำกริยาแสดงเจตนา “ แนะนำ ” ได้แก่ เรื่องปัญหาทางเพศ เรื่องปัญหาครอบครัว และปัญหาเบ็ดเตล็ด การที่ผู้พูดมักจะเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด เมื่อจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหายาเสพติด และเรื่องปัญหาสุขภาพ มากกว่าการใช้คำกริยาชนิดอื่น ผู้วิจัยอธิบายได้ว่า มีความเป็นไปได้สูงที่ผู้พูดอาจจะคิดว่า ปัญหา ยาเสพติด นอกจากเป็นปัญหาที่ส่งผลเสียแก่ผู้เกี่ยวข้องเองแล้ว ปัญหา ยาเสพติดยังเป็นปัญหาที่เป็นภัยแก่ประเทศชาติด้วย ผู้พูดอาจจะคิดว่าปัญหานี้เป็นปัญหาที่ร้ายแรง ควรช่วยกันแก้ไข ดังนั้นเมื่อต้องแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ผู้พูดก็จะคำนึงถึงความปรารถนาดี และความจริงใจที่มีต่อผู้ฟัง มากกว่าคำนึงถึงเรื่องการรักษาหน้า ผู้พูดอยากให้ผู้ฟังได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากการหลีกเลี่ยงยาเสพติด ผู้พูดจึงเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากกว่าเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น ในทำนองเดียวกันกับเรื่องปัญหาสุขภาพ ผู้พูดมองว่าปัญหาสุขภาพ เป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวข้องกับชีวิต และความเจ็บป่วยของผู้ฟัง เมื่อจะต้องแนะนำเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้พูดก็มักจะคำนึงถึงเรื่องการคุกคามหน้าน้อยกว่าเรื่องความจริงใจ และความปรารถนาดีของผู้พูด ที่อยากให้ผู้ฟังมีสุขภาพที่แข็งแรง ด้วยเหตุนี้ผู้พูดจึงเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากกว่าเลือกใช้กริยาแสดงเจตนาชนิดอื่น

ส่วนกลุ่มที่สอง เรื่องปัญหาทางเพศ ผู้พูดอาจจะคิดว่า เรื่องเพศยังคงเป็นเรื่องที่น่าอายสำหรับคนในสังคมไทย เมื่อต้องแนะนำอะไรเกี่ยวกับเรื่องเพศ อาจจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกอับอาย และเรื่องเพศก็ไม่ใช่เรื่องที่มีความรุนแรงเกี่ยวข้องกับชีวิต เมื่อต้องแนะนำเรื่องเพศ ผู้พูดจึงมักจะคำนึงถึงเรื่องการคุกคามหน้ามากกว่าเรื่องอื่นๆ ผู้พูดอาจจะคิดว่าสิ่งที่ตนกำลังแนะนำหรือพูดถึงนั้นจะทำให้ผู้ฟังอายได้ ผู้พูดจึงเลี่ยงไปใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อแสดงเจตนาแนะนำ และรักษาหน้าของผู้ฟัง ไม่ให้รู้สึกอาย หรือลำบากใจมากนัก ในทำนองเดียวกัน เรื่องปัญหาครอบครัวก็เป็นเรื่องภายในครอบครัวของผู้ฟัง บุคคลภายนอกไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว หากต้องแนะนำเรื่องปัญหาครอบครัวก็เท่ากับว่า ผู้ฟังกำลังเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้ฟัง ดังนั้นเมื่อผู้พูดต้องแนะนำเรื่องดังกล่าวนี้ ผู้พูดจึงต้องคำนึงถึงเรื่องหน้าและการคุกคามหน้าของผู้ฟังเป็นหลัก ผู้พูดจึงเลี่ยงไปใช้คำกริยาแสดงเจตนาชนิดอื่น เช่น เรียน คิด ว่า บอก เป็นต้น เพื่อบอกเจตนาแนะนำ การเลือกใช้ภาษาเช่นนี้ถือเป็นการแนะนำโดยวิธีอ้อม

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏของการเลือกใช้คำกริยาทั้ง 2 แบบ ก็ จะเห็นว่า การเลือกใช้แบบที่ 1 มีร้อยละการปรากฏ 44.55 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด และการเลือกใช้แบบที่ 2 มีค่าร้อยละการปรากฏ 55.45 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด คิดเป็นค่าความต่างของร้อยละได้ 10.9 ซึ่งถือเป็นค่าที่ค่อนข้างมาก ค่าความต่างดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยเรื่องที่พูดมีผลต่อการกำหนดหรือเลือกใช้คำกริยาเพื่อสื่อแสดงเจตนาแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดที่ต่างกัน คือ เรื่องปัญหาทางเพศ เรื่องปัญหาครอบครัว และเรื่องเบ็ดเตล็ด มักจะเลือกใช้คำกริยาแบบที่ 2 มากกว่าแบบที่ 1 ส่วนเรื่องปัญหาเสพติด และเรื่องปัญหาสุขภาพ มักจะเลือกใช้คำกริยาแบบที่ 1 มากกว่าแบบที่ 2

4.2.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูดใน ส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

การวิเคราะห์ในส่วนนี้ ผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์ว่า ปัจจัยเรื่องที่พูดมีผลต่อการให้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำอย่างเด่นชัดหรือไม่ อย่างไร ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในระดับโครงสร้างของรูปประโยคเท่านั้น ไม่ได้วิเคราะห์ระดับคำหรือกลุ่มคำ ไวยากรณ์ที่แสดงเจตนาแนะนำ เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า คำและกลุ่มคำต่างๆ ที่กล่าวถึงในบทที่ 3 ล้วนปรากฏในระดับข้อความของรูปโครงสร้างประโยคต่างๆ ทั้ง 3 ชนิด คือ รูปประโยคแจ้งให้ทราบ รูปประโยคถามให้ตอบ และรูปประโยคบอกให้ทำ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องที่พูดที่มีผลต่อการให้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ เพียงระดับโครงสร้างประโยคเท่านั้น การเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจะแยกเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องที่พูดที่ละประเภท เหมือนดังที่เสนอผลการวิเคราะห์ในหัวข้อ 4.2.1.1 ดังแสดงผลการวิเคราะห์อย่างละเอียดได้ดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาทางเพศ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 11 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาทางเพศ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ปัญหาทางเพศ	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	189	73.82
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	13	5.09
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	54	21.09
รวม		256	100

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาทางเพศ มีผลต่อการเลือกใช้รูปประโยคทั้ง 3 ชนิด เพื่อแสดงเจตนาแนะนำ ผู้พูดใช้รูปประโยคทั้ง 3 ชนิด ในการกล่าวถึงเนื้อหาของการให้คำแนะนำ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้พูดให้คำแนะนำนิยมใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบในการแสดงเจตนาแนะนำ หรือเพื่อบอกเจตนาแนะนำ มากกว่ารูปประโยคชนิดอื่น จากตารางพบว่ามีเรื่องที่ใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบเพื่อบอกเจตนาแนะนำถึงร้อยละ 73.82 ของเรื่องปัญหาทางเพศทั้งหมด รองลงมาคือใช้รูปประโยคบอกให้ทำ มีปรากฏถึงร้อยละ 21.09 และปรากฏน้อยที่สุด คือรูปประโยคถามให้ตอบ มีปรากฏเพียงร้อยละ 5.09 ของเรื่องปัญหาทางเพศทั้งหมด 256 เรื่อง การที่เรื่องปัญหาทางเพศมีการใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่น ผู้วิจัยคิดว่า ผู้พูดให้คำแนะนำยังคงคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัวและเป็นเรื่องน่าอาย ทั้งยังไม่ควรจะไปก้าวร้าวความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้อื่น จึงเลือกใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อให้ผู้ฟังตีความเองว่าผู้พูดกำลังแนะนำผู้ฟัง ซึ่งเป็นลักษณะของการแนะนำโดยวิธีอ้อม น่าจะเหมาะสมกว่าการแนะนำโดยวิธีตรง ซึ่งแสดงด้วยการใช้รูปประโยคบอกให้ทำ

ตัวอย่าง

- A : ผู้ดำเนินรายการ
- B : ผู้ฟังที่บ้าน

สถานการณ์ : ผู้ดำเนินรายการแนะนำผู้ฟังทางบ้านให้ไปปรึกษาแพทย์

- 1 A : ค่ะ มีสุขภาพสตรีหลายๆ ท่านที่โทรศัพท์เข้ามากรณีเดียวกับคุณวรรณ แต่ว่าหนักกว่านี้อีก คือว่าที่สามีได้รับเชื้อไวรัสเอดส์เลย แล้วก็บอกว่ายืนยันที่จะแต่งงานกันต่อไป แพทย์ที่ตอบปัญหาของเราก็บอกว่าไม่มี คือไม่มีปัญหาที่จะแต่งงานกันต่อไปแต่ก็ทุกครั้งที่ร่วมเพศก็ใช้ถุงยางอนามัย แล้วก็ให้ดูแลกันไปจนถึงเท่าที่จะดูแลได้นะฮะ แต่ในกรณีของคุณวรรณก็ไม่ทราบว่าคุณวรรณคิดยังไงกับเรื่องนี้ เพราะว่าบุคคลใดจะเป็นโรคภัยอะไรก็ตาม ถ้ามีความมั่นใจที่จะร่วมชีวิตกันแล้วอะนะฮะ เดินเข้าไปปรึกษาแพทย์ได้ทั้งคู่ เพราะว่าแนวทางในการอยู่ร่วมกัน รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์กันจะต้องปฏิบัติอย่างไรถึงจะปลอดภัยต่อคู่สมรส อันนี้ก็ทำได้ค่ะ (5) คุณวรรณยังอยู่หรือเปล่านั้นคะ
- 10 B : อยู่ค่ะ
A : ค่ะ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ จะเห็นได้ว่า ผู้พูดใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อแนะนำผู้ฟังโดยวิธีอ้อม ว่าปรารถนาให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง จากตัวอย่างที่ยกมาข้อความที่ขีดเส้นใต้ คือตัวอย่างรูปประโยคแจ้งให้ทราบ ผู้พูดเลือกใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อจะแนะนำผู้ฟังโดยวิธีอ้อมว่า หากจะตกลงใจจะใช้ชีวิตร่วมกันกับผู้ติดเชื้อ หรือคนที่มีโรคภัยต่างๆ ก็ควรจะไปปรึกษาแพทย์ถึงแนวทางการใช้ชีวิตร่วมกัน และการดูแลปฏิบัติต่อกันอย่างถูกต้อง

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาภาษาเสพติด ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

ตารางที่ 12 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาภาษาเสพติด ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาษา	ปัญหาภาษาเสพติด	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	8	33.33
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	3	12.51
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	13	54.16
	รวม	24	100

จากตารางที่ 12 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาเสพติด ก็มีผลต่อการเลือกใช้รูปประโยค ทั้ง 3 ชนิด ในการแสดงการให้คำแนะนำ เมื่อเปรียบเทียบรูปประโยคทั้ง 3 ชนิดที่ปรากฏในเรื่องที่นำมาวิเคราะห์ จะพบว่า ผู้พูดให้คำแนะนำเรื่องยาเสพติด นิยมใช้รูปประโยคบอกให้ทำมากกว่า รูปประโยคแจ้งให้ทราบ ซึ่งปรากฏเป็นอันดับรองลงมาถึงร้อยละ 20.83 ของเรื่องปัญหาเสพติด ทั้งหมด 24 เรื่อง ทั้งนี้ ผู้วิจัย วิเคราะห์ว่า ผู้พูดคำนึงถึงเรื่องความปรารถนาดี อยากให้ผู้ฟัง กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้ห่างไกลปัญหาเสพติด จึงใช้รูปประโยคบอกให้ทำ มากกว่ารูปประโยค ชนิดอื่น แม้การเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกถูกคุกคามหน้าได้ มากกว่ากรณีการใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบก็ตาม

ตัวอย่าง

A: ผู้ดำเนินรายการ

B: ผู้ฟังทางบ้าน

สถานการณ์ : ผู้ดำเนินรายการแนะนำให้ผู้ฟังทางบ้านลองคุยกับลูกที่ติดยาไปพบแพทย์

- 1 A : ก็พยายามพูดในลักษณะโน้มน้าวเค้านิดนึง, แล้วก็ให้โอกาสแม่, ให้โอกาสตัวเองในการที่จะปรับปรุง, ขอแค่ตอนนี้เบื้องต้น ให้ไปคุยกับคุณหมอ, ลองคุยกับเค้าดูว่าเราต้องการอะไรในชีวิตอะไรทำนองนี้นะคะ=

B : ค่ะ

จากตัวอย่างที่ยกมา ผู้พูดเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ เพื่อแนะนำให้ผู้ฟังลองคุยกับลูกชายที่ติดยาไปพบแพทย์เพื่อเข้ารับการรักษา ผู้พูดเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำ เพราะต้องการแสดงให้ผู้ฟังทราบถึงความต้องการของผู้พูดอย่างชัดเจนว่า ต้องการให้ผู้ฟังทำอะไร เพื่อผู้ฟังจะได้รับประโยชน์อันสูงสุดจากการกระทำนั้น ซึ่งเป็นผลดีต่อตัวผู้ฟังเอง ผู้วิจัยคิดว่า การใช้รูปประโยคบอกให้ทำ แสดงถึงความจริงใจและความปรารถนาดีของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังมากกว่าการใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบและถามให้ตอบ เมื่อจะต้องกล่าวแนะนำผู้ฟัง

ค. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาครอบครัว
ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 13 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาครอบครัว
ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ปัญหาครอบครัว	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	82	71.30
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	9	7.84
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	24	20.86
รวม		115	100

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาครอบครัว มีผลต่อการกำหนดใช้รูปประโยคชนิดใดชนิดหนึ่งมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่นโดยเฉพาะ เป็นที่น่าสังเกตว่า การแนะนำเรื่องปัญหาครอบครัว ผู้พูดให้คำแนะนำใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมากใกล้เคียงกับการแนะนำเรื่องปัญหาทางเพศ คือ เรื่องปัญหาครอบครัวใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมากถึงร้อยละ 71.30 ของเรื่องปัญหาครอบครัวทั้งหมด 115 เรื่อง ในขณะที่เรื่องปัญหาทางเพศใช้ใกล้เคียงกัน ร้อยละ 73.82 (ตารางที่ 11) ของเรื่องปัญหาทางเพศทั้งหมด 256 เรื่อง เป็นไปได้ว่า ผู้พูดให้คำแนะนำ อาจคิดว่า เรื่องปัญหาทางเพศและปัญหาครอบครัว มีลักษณะของการคุกคามหน้าที่ไม่ต่างกัน จึงมีวิธีการใช้ภาษาที่ไม่ค่อยต่างกัน ดังแสดงด้วยร้อยละการปรากฏในตารางทั้งสองดังกล่าว

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : แพทย์แนะนำผู้ฟังที่บ้านเรื่อง ความรักในครอบครัว

- 1 A : อ่า เมื่อกี้เราคุยถึงเรื่องราวของเพื่อนกับแฟนว่าจะเลือกใครดีนะนะคะ
B : หึๆ หึ ครับ ก็สนุกดีนะ ออย่าไปซีเรียสกับมัน แต่ว่าผู้ที่มีปัญหาก็คงไม่เห็นด้วยกับเรานะ=

- A : Z ที่ๆ Z ค่ะ
- B : =นะครับ แต่ก็ตอบได้ว่า เราหนีมันไม่พ้นนะนะ แล้วก็ตอนนี้เราอาจจะมองมันเป็นเรื่อง=
- 5 A : Z ค่ะ
- B : = ร้ายแรง แต่ต่อไปถ้าเรามีประสบการณ์เข้า ใช้เหตุผลใช้ความเป็นจริง เช่อ เรียนรู้มันไป=
- A : Z ค่ะ
- B : = ทีละน้อยๆ เรียนจากผิดเป็นถูก ชักหน่อยเมื่อวันเวลาผ่านไปนะ คุณก็จะภูมิใจว่า เช่อ คุณก็ได้
ผจญมันอย่าง...สุดทรมานแต่สุดท้ายมันก็ยัง Happy ending ending ครับ

จากตัวอย่างที่ขีดเส้นใต้ แสดงการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาครอบครัว ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ ผู้พูดต้องการแนะนำให้ผู้ฟัง มองว่าปัญหาเรื่องความรัก หรืออุปสรรคต่างๆ เป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ ให้อดทนเรียนรู้ไปที่ละนิด ในที่สุดก็จะเข้าใจ และสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข

ง. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาสุขภาพ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 14 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาสุขภาพ ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ปัญหาสุขภาพ	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	78	58.20
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	11	8.22
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	45	33.58
	รวม	134	100

จากตารางที่ 14 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องปัญหาสุขภาพ มีผลต่อการกำหนดใช้รูปประโยคที่ต่างกันเหมือนปัจจัยเรื่องที่พักประเภทอื่นๆ และเมื่อเปรียบเทียบความถี่ของการปรากฏของเรื่องในอัตราร้อยละการปรากฏ ก็จะเห็นว่าผู้พูดให้คำแนะนำนิยมใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมากเป็นอันดับหนึ่งเหมือนกับปัจจัยเรื่องปัญหาทางเพศและปัจจัยเรื่องปัญหาครอบครัว

ตัวอย่าง

C : ผู้ฟังที่บ้าน

B : แพทย์ผู้ตอบคำถาม

สถานการณ์ : ผู้ฟังที่บ้านถามแพทย์ เรื่อง การทำศัลยกรรมดึงหน้า

- 1 C : ไช้ๆ ช้างๆ ทางแก้มเนี่ยนะฮะ มันจะห้อยลงมา [ที่นี้อยากจะดึง ดึงออกไปทางขมับ] หรือว่าช้าง=
 B : [การดึงหน้าส่วนกลางเนี่ยนะฮะ]
 C : =หลังอย่างเงี้ย [นะฮะ จะได้มั๊ย?]
 B : [ทำ ทำได้ทั้งสอง แบบครับ] คือทำที่คลินิก หรือทำที่โรงพยาบาลโดยดมยาสลบ
- 5 C : [เหนอะคะ]
 C : อ้อ...
 B : Z แต่ว่าอายุ 72 ปี ผมคิดว่า ศัลยกรรมตกแต่งก็คงอยากจะทำผ่าตัดโดยไม่ให้คนไข้อยู่ในวงยา
 สลบนานนักนะฮะ ก็ [อยากจะแนะนำว่า ควรจะเลือกวิธีที่ปลอดภัยที่สุด] ฉีดยาชาแล้วเสริม=
 C : [ไช้ๆ การที่ที่เราดึงหน้าเนี่ย ประมาณเท่าไหนคะ]
- 10 B : =เป็นยาสลบเป็นพักๆ จะเหมาะกว่าที่จะดมยาสลบเป็นสามสี่ชั่วโมงสำหรับคนอายุ 72 ปี ถ้าเป็น
ผมนะครับ จะเลือกวิธีนี้ ทำได้ครับ แต่ต้องตรวจร่างกายเยอะหน่อยครับ 72 ปี

จากตัวอย่างที่ยกมา ข้อความที่ขีดเส้นใต้เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องปัญหาสุขภาพ
 ที่ใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ แบบแสดงเงื่อนไข เพื่อแนะนำผู้ฟังโดยวิธีอ้อมว่า ผู้ฟังควรจะใช้
 วิธีการผ่าตัดโดยการฉีดยาชา แล้วให้เสริมด้วยยาสลบเป็นระยะๆ จะดีกว่าการเลือกใช้วิธีการดม
 ยาสลบเป็นเวลานาน 3-4 ชั่วโมง ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายต่อผู้ฟังซึ่งเป็นผู้สูงอายุ

จ. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเบ็ดเตล็ด
ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 15 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับปัญหาเบ็ดเตล็ด
ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ปัญหาเบ็ดเตล็ด	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	5	38.46
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	2	15.39
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	6	46.15
	รวม	13	100

จากตารางที่ 15 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องเบ็ดเตล็ด หรือการแนะนำเรื่องต่างๆ ไป มีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำที่ต่างกัน จากตาราง ผู้พูดจะเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำมากกว่ารูปประโยคแจ้งให้ทราบและรูปประโยคถามให้ตอบ เมื่อต้องการจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ไป คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 46.15 มากกว่ารูปประโยคแจ้งให้ทราบร้อยละ 7.69 และมากกว่ารูปประโยคถามให้ตอบร้อยละ 30.76

ตัวอย่าง

A : ผู้ดำเนินรายการ

สถานการณ์ : ผู้ดำเนินรายการแนะนำให้ผู้ฟังที่บ้านโทรศัพท์เข้ามาในรายการ

- 1 A : คลินิกรักษาสีตึกชีวิตกลับมารับใช้ในครั้งที่ 3 แล้วนะคะ ในขณะนี้คุณผู้ฟังสามารถจะโทรศัพท์เข้ามาแล้วก็สอบถามปัญหาได้นะคะ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความเจ็บไข้ได้ป่วย ปัญหาสุขภาพจิต หรือปัญหาทางเพศคะ รายการของเราเป็นรายการสดนะคะ เพราะฉะนั้นอยากจะโทรศัพท์แล้วก็เรียนถามคุณหมอด้วยตัวของท่านเอง หรือหากไม่สะดวกจะฝากคำถามเอาไว้ก็ได้คะ 6446886 6446886 นะคะ หลายนๆ
- 5 ท่านก็อยากจะโทรศัพท์เข้ามาเยอะ แต่บอกว่าตอนนี้ เป็นตอนที่ ถ้าจะปรึกษาปัญหาเรื่องสามีหรือ

ภรรยาสามีหรือภรรยาก็นั่งอยู่เคียงข้าง ทำให้ไม่สะดวกนะคะ ไม่เป็นไรค่ะ หากท่านใดที่หงอยเหงา เศร้าทรวงนะคะ แล้วก็สะดวกที่จะได้พูดคุยกันในรายการนะคะ ไม่ว่าจะมีความเครียด มีความทุกข์ มีความกุ่มกวมกังวลใจ หรือว่าเจอเหตุการณ์ที่ท่านรู้สึกว่ามันเก็บกด กดดัน หรือ หรือเกินนะคะ อย่ามัวจมอยู่กับความรู้สึกนั้น โทรศัพท์เข้ามาพูดคุยกันสิคะ 6446886 6446886 ค่ะ คลินิกรักคลินิกชีวิตได้รับเกียรติจากแพทย์กลุ่มดอกเตอร์ไอคะ ขณะนี้คุณหมอให้เกียรติอยู่ในสายกับเราแล้วค่ะ

จากตัวอย่างที่ยกมา เป็นตัวอย่างการให้คำแนะนำเรื่องเบ็ดเตล็ด ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของ การแนะนำ ผู้พูดเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำ เพื่อแนะนำให้ผู้ฟังกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อประโยชน์ของผู้ฟังเอง ในที่นี้ผู้พูดแนะนำให้ผู้ฟังโทรศัพท์เข้ามาในรายการเพื่อพูดคุยและปรึกษาปัญหาต่างๆ กับแพทย์ที่ได้รับเชิญให้มาตอบคำถามและคำแนะนำต่างๆ แก่ผู้ฟังทางบ้านที่ โทรศัพท์เข้ามาในรายการ หรือฝากคำถามไว้กับผู้ดำเนินรายการให้ตามปัญหาแทนตน

ตารางที่ 16: สรุปลารปรากฏของกรใช้ภาษาในกรให้คำแนะนากับเรื่องทีพูด ในส่วนทีเป็นเนื้อหาของกรแนะน

ลำดับที่	รูปภาษา	เรื่องทีพูด										รวม ร้อยละ	ร้อยละ กรปรากฏ
		ปัญหาทางเพศ		ปัญหาเสพติด		ปัญหาครอบครัว		ปัญหาสุขภาพ		ปัญหาเบ็ดเตล็ด			
		จำนวน	ร้อยละ กรปรากฏ	จำนวน	ร้อยละ กรปรากฏ	จำนวน	ร้อยละ กรปรากฏ	จำนวน	ร้อยละ กรปรากฏ	จำนวน	ร้อยละ กรปรากฏ		
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	189	73.82	8	33.33	82	71.30	78	58.20	5	38.46	275.11	55.02
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	13	5.09	3	12.51	9	7.84	11	8.22	2	15.39	49.05	9.82
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	54	21.09	13	54.16	24	20.86	45	33.58	6	46.15	175.84	35.16
	รวม	256	100	24	100	115	100	134	100	13	100	500	100

ตารางที่ 16 เป็นตารางสรุปการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่ถูกพูดในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการให้คำแนะนำ จะเห็นได้ว่า ไม่ว่าเรื่องที่ถูกพูดจะเป็นเรื่องประเภทใด ผู้พูดให้คำแนะนำ ก็เลือกใช้รูปประโยคทั้ง 3 ชนิด ในการกล่าวให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบรูปประโยคทั้ง 3 ชนิด ว่ารูปประโยคชนิดใดที่ผู้พูดนิยมเลือกใช้มากที่สุด พบว่า รูปประโยคแจ้งให้ทราบ ซึ่งคิดเป็นร้อยละการปรากฏมากถึง 55.02 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด ปรากฏมากกว่าร้อยละการปรากฏของรูปประโยคบอกให้ทำ ซึ่งผู้พูดมักจะเลือกใช้เป็นอันดับ 2 ถึง ร้อยละ 19.86 และมากกว่ารูปประโยคถามให้ตอบร้อยละ 45.20 ถือเป็นค่าความต่างที่ค่อนข้างมาก แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดให้คำแนะนำนิยมใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อแนะนำผู้ฟังโดยวิธีอ้อม มากกว่าการใช้รูปประโยคบอกให้ทำ และถามให้ตอบตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบลงในรายละเอียดก็จะเห็นได้อย่างชัดเจนอีกเช่นกันว่า เรื่องที่ถูกพูดประเภทเรื่องปัญหาทางเพศ ปัญหาครอบครัว และปัญหาสุขภาพ ผู้พูดจะเลือกใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่น ในขณะที่เรื่องที่ถูกพูดประเภทปัญหาเสพติด และปัญหาเบ็ดเตล็ด ผู้พูดนิยมเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่น ทั้งนี้ ผู้วิจัยอธิบายได้ว่า ผู้พูดอาจจะคิดว่า เรื่องปัญหาเสพติดเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ควรรีบแก้ไข เมื่อจะแนะนำเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวนี้นี้ ผู้พูดจึงเลือกใช้รูปประโยคบอกให้ทำ มากกว่ารูปประโยคแจ้งให้ทราบ และรูปประโยคถามให้ตอบ

ตารางที่ 17 : สรุปการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

ลำดับที่	ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด						ส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ						
	เรื่องที่พูด	ลักษณะการปรากฏ				รวม ร้อยละ	รูปภาพ				รวม ร้อยละ		
		แบบที่ 1 : ปรากฏกริยาแสดง เจตนา "แนะนำ"		แบบที่ 2 : ปรากฏกริยาชนิดอื่น			รูปประโยคแจ้งให้ทราบ		รูปประโยคถามให้ตอบ			รูปประโยคบอกให้ทำ	
		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ
1	ปัญหาทางเพศ	17	29.32	41	70.68	100	189	73.82	13	5.09	54	21.09	100
2	ปัญหายาเสพติด	16	84.21	3	15.79	100	8	33.33	3	12.51	13	54.16	100
3	ปัญหาครอบครัว	24	45.29	29	54.71	100	82	71.30	9	7.84	24	20.86	100
4	ปัญหาสุขภาพ	62	63.91	35	36.09	100	78	58.20	11	8.22	45	33.58	100
5	ปัญหาเบ็ดเตล็ด	0	0	5	100	100	5	38.46	2	15.39	6	46.15	100
รวม			222.73		277.27	500		275.11		49.05		175.84	500
ร้อยละการปรากฏ			44.55		55.45	100		55.02		9.82		35.16	100

ตารางที่ 17 เป็นตารางสรุปการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูด ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ จากตารางผู้วิจัยขอแบ่งการสรุปและเปรียบเทียบให้เห็นการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับเรื่องที่พูดออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

ก. ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

จากตาราง จะเห็นว่า ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏของกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” กับการปรากฏกริยาชนิดอื่น จากเรื่องที่พูดทั้งหมด 5 ประเภท 232 เรื่อง ปรากฏกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 44.55 และปรากฏกริยาชนิดอื่น คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 55.45 มีค่าความต่างคิดเป็น 10.9 แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้พูดจะแนะนำผู้ฟัง ผู้พูดมักจะเลือกใช้กริยาชนิดอื่น ที่ไม่ใช่กริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” เพื่อลดการคุกคามหน้าผู้ฟัง และเมื่อเปรียบเทียบการปรากฏกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” กับการปรากฏกริยาชนิดอื่นในเรื่องที่พูดประเภทอื่นๆ จะเห็นได้ว่า สามารถแบ่งประเภทเรื่องที่พูดต่างๆ ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ปรากฏกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากกว่าปรากฏกริยาชนิดอื่น ได้แก่ เรื่องที่พูดประเภท เรื่องปัญหาเสพติด และเรื่องปัญหาสุขภาพ กลุ่มที่ 2 ได้แก่ กลุ่มที่ปรากฏกริยาชนิดอื่น มากกว่ากริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” ได้แก่ เรื่องปัญหาทางเพศ เรื่องปัญหาครอบครัว และเรื่องปัญหาเบ็ดเตล็ด และเมื่อเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏของกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” กับเรื่องที่พูดประเภทต่างๆ จะเห็นว่า จากค่าร้อยละการปรากฏ เรื่องที่พูด ประเภทเรื่องปัญหาเสพติด เป็นเรื่องที่ผู้พูดใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากที่สุด เมื่อจะต้องให้คำแนะนำผู้ฟัง คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 84.21 จากเรื่องทั้งหมด ทั้งนี้ เป็นไปได้ที่ผู้พูดอาจจะคิดว่าเรื่องปัญหาเสพติด เป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เป็นปัญหาที่ควรเร่งแก้ไข ดังนั้น ผู้ฟังจึงเลือกที่จะใช้วิธีการแนะนำโดยวิธีตรง คือ มักจะกล่าวคำแสดงเจตนา “แนะนำ” เมื่อต้องการจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาเสพติด แต่เมื่อเปรียบเทียบการปรากฏกริยาชนิดอื่นกับ เรื่องที่พูดประเภทต่างๆ จะเห็นว่า เรื่องที่พูดประเภทเรื่องปัญหาทางเพศ ผู้พูดมักจะเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น มากกว่า การใช้คำแสดงเจตนา “แนะนำ” มากที่สุด คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 70.68 ของเรื่องทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้พูดจะแนะนำผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องปัญหาทางเพศ ผู้พูดมักจะเลือกใช้วิธีการแนะนำโดยวิธีอ้อม มากกว่าการแนะนำโดยวิธีตรง ทั้งนี้ เพราะผู้พูดในสังคมไทยยังคิดว่าเรื่องเพศยังคงเป็นเรื่องที่น่าอาย เป็นเรื่องส่วนตัวที่ควรปกปิด ดังนั้น เมื่อจะให้คำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องปัญหาทางเพศผู้พูดจึงเลือกที่จะใช้วิธีการแนะนำโดยวิธีอ้อม

ข. ส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

จากตารางจะเห็นว่า ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ จากเรื่องทั้งหมด 542 เรื่อง ผู้พูดมักจะใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อแสดงเจตนาแนะนำผู้ฟัง มากที่สุด คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 55.02 รองลงมา คือ การใช้รูปประโยคบอกให้ทำ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 35.16 ลำดับสุดท้าย คือ รูปประโยคถามให้ตอบ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 9.82

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบในรายละเอียด จะเห็นว่า เรื่องที่พูดประเภท เรื่องปัญหาทางเพศ เรื่องปัญหาครอบครัว และเรื่องปัญหาสุขภาพ เป็นเรื่อง que ผู้พูดมักจะใช้รูปประโยคถามให้ตอบมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่นอีก 2 ชนิด คือ รูปประโยคแจ้งให้ทราบ และรูปประโยคถามให้ตอบ เรื่องปัญหาทางเพศ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 73.82 เรื่องปัญหาครอบครัว คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 71.30 และ เรื่องปัญหาสุขภาพ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 58.20 ส่วนเรื่อง que พูดประเภท เรื่องปัญหาเสพติด และเรื่องเบ็ดเตล็ด มักจะใช้รูปประโยคบอกให้ทำมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่น เรื่องปัญหาเสพติด คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 54.16 และเรื่องปัญหาเบ็ดเตล็ด คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 46.15 และเมื่อเปรียบเทียบการใช้รูปภาษากับเรื่อง que พูด จะเห็นว่าเรื่องปัญหาทางเพศจะเป็นเรื่อง que มีการใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ รูปประโยคถามให้ตอบ และรูปประโยคบอกให้ทำ มากกว่าเรื่อง que พูดประเภทอื่นๆ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 73.82 เรื่องปัญหาเบ็ดเตล็ดจะใช้รูปประโยคถามให้ตอบมากกว่าเรื่อง que พูดประเภทอื่นๆ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 15.39 และเรื่องปัญหาเสพติดจะใช้รูปประโยคบอกให้ทำมากกว่าเรื่อง que พูดประเภทอื่นๆ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 54.16

4.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง

ในการวิเคราะห์ส่วนนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำต่างกันหรือไม่ อย่างไร สำหรับวิธีการวิเคราะห์ ผู้วิจัยแยกการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน เหมือนการวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องที่ถูก การวิเคราะห์ในส่วนแรกเป็นการวิเคราะห์ว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดหรือไม่ และในส่วนที่สองผู้วิจัยจะวิเคราะห์ว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำหรือไม่ อย่างไร ดังแสดงผลการวิเคราะห์ได้ ดังนี้

4.2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนแสดงเจตนาของผู้พูด

การวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ผู้วิจัยจะเรียงลำดับผลการวิเคราะห์ตามลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังตามลำดับของความสัมพันธ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง (วิทยากร → ผู้ฟังที่บ้าน)
2. ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง (ผู้ดำเนินรายการ ↔ ผู้ฟังที่บ้าน)
3. ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง (ผู้ดำเนินรายการ → วิทยากร)

- ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 18 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ลำดับที่	ลักษณะการปรากฏ	ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	67	35.45
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	122	64.55
รวม		189	100

จากตารางที่ 18 จะเห็นว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง มีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดให้คำแนะนำที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะใช้กริยาแสดงวจนกรมทั้ง 2 แบบ ในการแสดงการให้คำแนะนำ แต่เมื่อเปรียบเทียบความถี่ของการปรากฏ พบว่า ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง นิยมใช้คำกริยาชนิดอื่นที่ไม่ใช่คำกริยาแสดงเจตนา " แนะนำ " ในการแสดงเจตนาแนะนำ จากตาราง มีค่าความแตกต่างของร้อยละการปรากฏถึง 29.1 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด ทั้งนี้ ผู้วิจัยอธิบายได้ว่าผู้พูดให้คำแนะนำต้องการลดการคุกคามหน้าผู้ฟังจึงเลี่ยงไปใช้กริยาอื่น เพื่อแสดงเจตนาแนะนำ แทนที่จะใช้คำกริยาแสดงเจตนา " แนะนำ "

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 19 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ลำดับที่	ลักษณะการปรากฏ	ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	14	43.75
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	18	56.25
	รวม	32	100

จากตารางที่ 19 จะเห็นว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟัง ปัจจัยนี้มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำแตกต่างกัน เนื่องจากอัตราค่าความต่างของร้อยละการปรากฏของเรื่องที่มีการให้คำแนะนำ โดยผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟังกล่าวให้คำแนะนำโดยใช้คำกริยาชนิดอื่น มากกว่าคำกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" มีค่าความต่างถึงร้อยละ 12.5 ของเรื่องที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับกับผู้ฟัง ทั้งหมด 32 เรื่อง แสดงให้เห็นว่า ถึงแม้ผู้พูดจะมีสถานภาพเท่ากับ โอกาสการเลือกใช้กริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" ก็น้อยกว่าการใช้กริยาชนิดอื่น ทั้งนี้ผู้พูดอาจคิดถึงว่า ถึงแม้ผู้พูดและผู้ฟังจะมีสถานภาพเท่ากัน แต่เมื่อต้องเข้าไปก้าวร้าวความเป็นปัจเจกบุคคลของคนอื่น ก็ควรจะคำนึงถึงการรักษาน้ำหน้าของผู้ฟังด้วย

ค. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ตารางที่ 20 : ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

ลำดับที่	ลักษณะการปรากฏ	ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	4	36.37
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	7	63.63
	รวม	11	100

จากตารางที่ 20 จะเห็นว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง มีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าผู้พูดให้คำแนะนำจะเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนาแนะนำทั้ง 2 แบบ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง นิยมใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อสื่อเจตนาแนะนำมากกว่าการใช้กริยาแสดงเจตนา "แนะนำ" ถึงร้อยละ 27.26 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังทั้ง 3 แบบ จะเห็นว่า ไม่ว่าผู้พูดจะมีความสัมพันธ์กับผู้ฟังแบบใด ผู้พูดก็นิยมใช้คำกริยาชนิดอื่นเพื่อสื่อเจตนาแนะนำ เป็นไปได้ว่า ผู้พูดให้คำแนะนำทั้ง 3 แบบคำนึงถึงเรื่องการรักษาหน้าของผู้ฟัง มากกว่าเรื่องความปรารถนาดี และความจริงใจ จึงนิยมใช้รูปภาษาแสดงการให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อม คือ ใช้กริยาชนิดอื่นมากกว่าใช้รูปภาษาที่แสดงการให้คำแนะนำโดยวิธีตรง คือ การเลือกใช้กริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"

ตารางที่ 21: สรุปการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

แบบที่	ลักษณะการปรากฏ	ลักษณะความสัมพันธ์						รวมร้อยละ	ร้อยละการปรากฏ
		ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง			
		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ		
1	ปรากฏกริยาแสดงเจตนา "แนะนำ"	67	35.45	14	43.75	4	36.37	115.57	38.53
2	ปรากฏกริยาชนิดอื่น	122	64.55	18	56.25	7	63.63	184.43	61.47
รวม		189	100	32	100	11	100	300	100

ตารางที่ 21 เป็นตารางสรุปการปรากฏของการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด จะเห็นได้ว่าไม่ว่าผู้พูดจะมีความสัมพันธ์กับผู้ฟังในลักษณะใด ผู้พูดก็นิยมเลือกใช้คำกริยาแสดงเจตนาชนิดอื่น ซึ่งเป็นการแสดงการแนะนำโดยวิธีอ้อม มากกว่าจะใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” ซึ่งเป็นการแสดงการให้คำแนะนำโดยวิธีตรง ค่าความต่างของร้อยละการปรากฏของการเลือกใช้คำกริยาแบบที่ 2 มีมากกว่าแบบที่ 1 อยู่ร้อยละ 22.94 ซึ่งถือเป็นค่าที่ค่อนข้างมาก แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบโดยละเอียด จะพบว่าปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีผลต่อการเลือกใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูดแตกต่างกัน จากตาราง ถึงแม้ว่าโดยรวมแล้วผู้พูดจะนิยมเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่นเพื่อแสดงเจตนาแนะนำ ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด แต่เมื่อพิจารณาการปรากฏของกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” พบว่า ในความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ผู้พูดนิยมใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” มากกว่าลักษณะความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า คิดเป็นร้อยละ 8.30 และมากกว่าความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง คิดเป็นร้อยละ 7.38 และเมื่อพิจารณาการเลือกใช้กริยาชนิดอื่น จะเห็นว่า ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง และผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟังมีการใช้คำกริยาชนิดอื่น คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏที่ใกล้เคียงกันมาก คือ ร้อยละ 64.55 และร้อยละ 63.63 ตามลำดับ ในขณะที่ ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟังจะใช้คำกริยาชนิดอื่น เพื่อสื่อเจตนาแนะนำน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.25 ของเรื่องทั้งหมด ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า เมื่อผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ผู้พูดมักจะคำนึงถึงการรักษาน้ำน้อยกว่า กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า หรือต่ำกว่าผู้ฟัง ผู้พูดจึงนิยมใช้การแนะนำโดยวิธีตรง มากกว่าการให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อม

4.2.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

การวิเคราะห์ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่ามีผลต่อการใช้ภาษาในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำนั้น ผู้วิจัยมีวิธีการวิเคราะห์เหมือนกันกับการวิเคราะห์ปัจจัยเรื่องผู้พูดที่มีผลต่อการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด กล่าวคือ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับการใช้ภาษาเฉพาะรูปภาษาระดับโครงสร้างประโยคเท่านั้น เนื่องจาก รูปภาษาระดับคำ ประเภทคำไวยากรณ์ต่างๆ ที่แสดงเจตนาแนะนำ ล้วนปรากฏร่วมกันในโครงสร้างความระดับประโยคทั้งสิ้น ผลการวิเคราะห์แสดงได้ดังนี้

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 22 : ร้อยละการปรากฏการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	308	71.13
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	22	5.09
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	103	23.78
	รวม	433	100

จากตารางที่ 22 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟังกล่าวให้คำแนะนำผู้ฟังที่มีสถานภาพต่ำกว่า ปัจจัยดังกล่าวนี้มีผลต่อการเลือกใช้รูปประโยคทั้ง 3 ชนิดแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏของรูปประโยคทั้ง 3 ชนิด พบว่าผู้พูดนิยมกล่าวให้คำแนะนำโดยใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 71.13 ของเรื่องที่มีผู้ให้คำแนะนำกรณีดังกล่าวนี้ จากทั้งหมด 433 เรื่อง และใช้รูปประโยคถามให้ตอบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 5.09 ของเรื่องทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดนิยมใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบ เพื่อแสดงวัจนกรรมกรให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อมมากกว่าใช้รูปประโยคชนิดอื่น

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 23 : ร้อยละการปรากฏการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาษา	ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	32	44.44
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	13	18.06
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	27	37.50
	รวม	72	100

จากตารางที่ 23 จะเห็นได้ว่า ปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง มีผลต่อการกำหนดหรือเลือกใช้รูปประโยคชนิดต่างๆ เหมือนกับข้อ ก. รูปประโยคแจ้งให้ทราบก็ยังคงมีค่าปรากฏในร้อยละการปรากฏที่สูงกว่ารูปประโยคชนิดอื่น คือ คิดเป็นร้อยละ 44.44 มากกว่ารูปประโยคบอกให้ทำ ซึ่งใช้มากเป็นอันดับ 2 อยู่ ร้อยละ 37.50 ของเรื่องทั้งหมด 72 เรื่อง แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดก็ยังคงเลือกใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบเพื่อช่วยลดการคุกคามหน้าผู้ฟังเช่นเดิม เมื่อต้องการจะแนะนำผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่ากับผู้พูด แต่ความแตกต่างของการใช้แตกต่างกันไม่เด่นชัดนัก

ค. ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ตารางที่ 24: ร้อยละการปรากฏการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ลำดับที่	รูปภาพ	ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง	ร้อยละการปรากฏ
1	รูปประโยคแจ้งให้ทราบ	22	59.45
2	รูปประโยคถามให้ตอบ	3	8.12
3	รูปประโยคบอกให้ทำ	12	32.43
รวม		37	100

จากตารางที่ 24 ร้อยละการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง พบว่า ยังคงมีค่าร้อยละการปรากฏของรูปประโยคแจ้งให้ทราบสูงกว่ารูปประโยคอื่น เหมือนข้อ ก. และ ข. ในหัวข้อเดียวกัน การใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบมีค่าร้อยละการปรากฏคิดเป็นร้อยละ 59.45 จากเรื่องทั้งหมด 37 เรื่อง และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กรณีผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ก็ยังคงมีผลต่อการเลือกใช้รูปประโยคที่ต่างกันเช่นเดิม โดยรูปประโยคถามให้ตอบปรากฏใช้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 8.12 จากเรื่องทั้งหมด 37 เรื่อง

รูปภาพ	ลักษณะความสัมพันธ์						รวมร้อยละ
	ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง		ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง		ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง		
	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	
ประโยคแจ้งให้ทราบ	308	71.13	32	44.44	22	59.45	175.02
ประโยคถามให้ตอบ	22	5.09	13	18.06	3	8.12	31.27
ประโยคบอกให้ทำ	103	23.78	27	37.50	12	32.43	93.71
รวม	433	100	72	100	37	100	300

ตารางที่ 25 เป็นตารางสรุปการปรากฏการใช้ภาษาให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการให้คำแนะนำ จะเห็นได้ว่าไม่ว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดให้คำแนะนำกับผู้ฟังจะเป็นแบบ ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า เท่ากัน หรือต่ำกว่าผู้ฟังก็ตาม ผู้พูดก็นิยมเลือกใช้วิธีการให้คำแนะนำแบบวิธีอ้อมในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ โดยผู้พูดมักจะเลือกรูปประโยคแจ้งให้ทราบมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.34 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด มากกว่ารูปประโยคบอกให้ทำ ซึ่งเป็นอันดับ 2 ถึงร้อยละ 27.11 และมากกว่ารูปประโยคถามให้ตอบซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ถึงร้อยละ 47.91 ของร้อยละการปรากฏทั้งหมด ถือเป็นค่าที่ค่อนข้างมาก แสดงให้เห็นว่า ในส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ ผู้พูดมักจะเลือกรูปประโยคแจ้งให้ทราบมากกว่ารูปประโยคชนิดอื่นในการแสดงวจนกรรมการให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อม แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบในรายละเอียด จะเห็นว่าปัจจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังมีผลต่อการเลือกรูปประโยคในการให้คำแนะนำที่ต่างกัน กล่าวคือ ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง ผู้พูดมักจะเลือกรูปประโยคบอกให้ทำ และรูปประโยคถามให้ตอบ มากกว่าความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า หรือต่ำกว่าผู้ฟัง

ตารางที่ 26 : สรุปการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ

ลำดับที่	ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด						ส่วนที่เป็นเนื้อหาของคำแนะนำ						
	ลักษณะความสัมพันธ์	ลักษณะการปรากฏ				รวม ร้อยละ	รูปภาษา						รวม ร้อยละ
		แบบที่ 1		แบบที่ 2			รูปประโยคแจ้งให้ทราบ		รูปประโยคถามให้ตอบ		รูปประโยคบอกให้ทำ		
		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ		จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	จำนวน	ร้อยละการปรากฏ	
1	ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง	67	35.45	122	64.55	100	308	71.13	22	5.09	103	23.78	100
2	ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง	14	43.75	18	56.25	100	32	44.44	13	18.06	27	37.50	100
3	ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง	4	36.37	7	63.63	100	22	59.45	3	8.12	12	32.43	100
รวม			115.57		184.43	300		175.02		31.27		93.71	300
ร้อยละการปรากฏ			38.53		61.47	100		58.34		10.43		31.23	100

หมายเหตุ : แบบที่ 1 หมายถึง ปรากฏกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ”

แบบที่ 2 หมายถึง ปรากฏกริยาชนิดอื่น

ตารางที่ 26 เป็นตารางสรุปการปรากฏการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ จากตารางผู้วิจัยขอแบ่งการสรุปและเปรียบเทียบให้เห็นการปรากฏของการใช้ภาษาในการให้คำแนะนำกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด และส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

ก. ส่วนที่แสดงเจตนาของผู้พูด

จากตาราง จะเห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบร้อยละการปรากฏของกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” และการปรากฏกริยาชนิดอื่น กับลักษณะความสัมพันธ์แบบต่างๆ พบว่า ไม่ว่าผู้พูดจะมีความสัมพันธ์กับผู้ฟังลักษณะใด เมื่อต้องการจะให้คำแนะนำผู้ฟัง ผู้พูดก็มักเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่นแทนกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” กล่าวคือ ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะใช้กริยาชนิดอื่นคิดเป็นร้อยละการปรากฏ 64.55 ของเรื่องทั้งหมด 189 เรื่องที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง ผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากันกับผู้ฟัง จะใช้กริยาชนิดอื่น คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 56.25 ของเรื่องทั้งหมด 32 เรื่องที่ผู้พูดมีสถานภาพเท่ากันกับผู้ฟัง และผู้พูดที่มีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง จะใช้กริยาชนิดอื่นเพื่อแสดงเจตนาแนะนำ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 63.63 ของเรื่องทั้งหมด 11 เรื่องที่ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง แสดงให้เห็นว่า เมื่อผู้พูดจะกล่าวให้คำแนะนำผู้ฟัง ผู้พูดมักจะคำนึงถึงเรื่อง การลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง และพยายามรักษาหน้าของผู้ฟังด้วยการเลือกใช้คำกริยาชนิดอื่น ซึ่งเป็นการให้คำแนะนำโดยวิธีอ้อม และจากตารางจะเห็นว่า ความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง มักจะใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” และกริยาชนิดอื่น เพื่อสื่อเจตนาแนะนำสูงใกล้เคียงกับความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดที่มีสถานภาพสูงกว่าผู้ฟัง จะใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 35.45 และใช้คำกริยาชนิดอื่น คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 64.55 ในขณะที่ ผู้พูดมีสถานภาพต่ำกว่าผู้ฟัง ผู้พูดก็ใช้คำกริยาแสดงเจตนา “แนะนำ” คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 36.37 และใช้คำกริยาชนิดอื่น คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 63.63 ซึ่งเป็นค่าที่ใกล้เคียงกันมาก

ข. ส่วนที่เป็นเนื้อหาของการแนะนำ

จากตาราง จะเห็นว่า จากทั้งหมด 542 เรื่อง ผู้พูดมักจะให้คำแนะนำผู้ฟังโดยใช้รูปประโยคแจ้งให้ทราบสูงเป็นอันดับหนึ่ง คือ คิดเป็นร้อยละการปรากฏ 58.34 รองลงมาคือ การใช้รูปประโยคบอกให้ทำ คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 31.23 และการใช้รูปประโยคถามให้ตอบ คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 10.43

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบในรายละเอียดจะเห็นว่า การเลือกใช้รูปประโยคชนิดต่างๆ เปรียบเทียบกับลักษณะความสัมพันธ์แบบต่างๆ พบว่า ผู้พูดที่มีสถานภาพเท่ากับผู้ฟัง มักจะใช้รูปประโยคบอกให้และรูปประโยคถามให้ตอบ คิดเป็นค่าร้อยละการปรากฏ 37.50 และ 18.06 ซึ่งสูงกว่าความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีสถานภาพสูงกว่า หรือต่ำกว่าผู้ฟัง ทั้งนี้อาจจะเป็นไปได้ที่ผู้พูดคำนึงถึงเรื่องความสนิทสนมมากกว่าเรื่องความเคารพ จึงใช้รูปประโยคบอกให้ทำ และรูปประโยคถามให้ตอบ มากกว่ารูปประโยคแจ้งให้ทราบ เมื่อต้องแนะนำผู้ฟังที่มีสถานภาพเท่ากับผู้พูด